

Зашто заиста не треба да уђемо у НАТО?

Пише: Ненад Пиваш
петак, 10 децембар 2010 13:58

Већ скоро целу деценију траје расправа о томе да ли је за Србију штетно или корисно да се придружи НАТО пакту, и ваљало би да, пре него што изнесем аргументе због којих мислим да је чланство у алијанси у најмању руку непотребно нашој земљи, напишем нешто и о свом виђењу ствари и изнесем аргументацију која ме је навела на довољно чврсте разлоге услед којих сам променио своје гледиште за сто осамдесет степени. У овом случају благо подсећање на моје раније ставове може бити поучно.

Годинама сам слушао атлантисте како говоре о потреби Србије да се окреће најјачима, о опасностима које са собом носи вођење политике која се разликује од оне коју воде наши суседи и о економским бенефитима чланства у НАТО-у. Њима су се супротстављали људи различитих политичких опредељења којима је једино заједничко било то што су као разлог за неулазак у алијансу наводили историјску чињеницу да нас је она бомбардовала. Иако сам умерено конзервативног опредељења, увек сам сматрао и то да је политика вештина могућег и да наше опредељење за ову или ону страну или блок не сме да зависи од нашег, често емотивног, односа према историји. У таквој ситуацији заговорници атлантских интеграција звучали су ми као они који уважавају реалност док су њихови опоненти на мене остављали утисак наивних и емотивних људи који нису способни да рационално сагледају ситуацију у којој се налазимо.

Због чега онда заиста не треба да уђемо у НАТО? Мислим да је основно питање на које треба да потражи одговор свако ко је заиста рационалан и добронамеран то да ли би наше чланство у Северноатлантском пакту спречило даљу дезинтеграцију Србије. Верујем да многи мисле како никаква нова дезинтеграција не прети нашој земљи, то јест да се овај процес завршио губитком Косова, и у таквој ситуацији скрећем пажњу на збивања у Војводини у којој је почело да се дешава оно што се пре нешто више од десет година догодило у Црној Гори. Покрајинска власт је из својих личних интереса одлучила да постепено и уз подршку неких страних сила одвоји Војводину од Србије. У складу са тим недавно је, уз притиске са разних страна, усвојен и неохабзбуршки статут Војводине којим наша северна покрајина добија атрибуте државности. Неки "аутономаши" тврде како чак ни таква парадржавност, која подразумева владу и амбасаду, пардон, "канцеларију" у Бриселу, није довољна и обећавају да се се изборити да Војводина добије још. Ту и тамо, неко их оптужи за сепаратизам али они на то хладно одмахују главом и одговарају како је у питању неоправдани страх параноичних српских

Зашто заиста не треба да уђемо у НАТО?

Пише: Ненад Пиваш

петак, 10 децембар 2010 13:58

националиста и како је све што они желе договор Србије и Војводине (као да се ради о односима између две државе а не унутар једне).

Свако кога сећање мало боље служи може запазити да покрајинско руководство говори веома слично као и Мило Ђукановић 98-ме године што је и логично јер кад би се данас отворено признао сепаратизам то би било политичко самоубиство, као што би и у Црној Гори пре нешто више од десет година то значило губитак веће подршке у народу. Али, зато су ту разне лиге, академије, независна удружења новинара и невладине организације које са једне стране раде на стварању новог идентитета а са друге стране објашњавају како би Војводина постала нова Швајцарска само кад се новац неби "одливао" у Београд. У Црној Гори је на идентичан начин за свега пар година створен нови монтенегрински идентитет и тако је настала клима где је у изборној кампањи могло отворено да се прича о одвајању а да то не буде кажњено губитком гласова. Дакле, као што се може видети Војводина се креће црногорским путем и за повећање своје аутономије има подршку неких западних центара моћи.

Можемо очекивати да се тај тренд настави нарочито када узмемо у обзир да је притисак истих кругова био кључан разлог за усвајање статута.

Замислимо сада ситуацију у којој кроз десетак година Србија уђе у НАТО-у и где руководство АП Војводине, након што је годинама стварало нови идентитет, објави да им је циљ независност наше северне покрајине и да ће спровести референдум поводом тог питања. Како би се НАТО понашао у тој ситуацији?

Да ли можемо очекивати да би његови челници рекли да је Војводина део Србије и да никакав референдум који доводи у питање целовитост њихове чланице не долази у обзир? Или је већа вероватноћа да би у Бриселу рекли како ће они бити гарант "демократског и легалног" спровођења референдума, што наравно значи под условима војвођанске администрације, и како неће трпети никакве "претње" које би Београд упутио грађанима Војводине? Имајући у виду како се НАТО понашао од почетка 90их мислим да је свима јасно да је много већа могућност да би нас задесила друга варијанта. Дакле чланство у НАТО-у не само да није препрека даљој дезинтеграцији Србије већ чак може да јој буде ветар у једра и оно је као такво штетно за нашу земљу.

Шта међутим раде противници НАТО-а у Србији? Они понављају мантру како не смемо постати чланица алијансе која нас је противправно бомбардовала док њихови противници са друге стране говоре о конкретним стварима као што су економске предности чланства. Да ли заиста можемо да очекујемо како ће се и један посто од дела грађана који подржавају улазак у НАТО-у предомислити након што им се сто пута понови

Зашто заиста не треба да уђемо у НАТО?

Пише: Ненад Пиваш
петак, 10 децембар 2010 13:58

чињеница коју већ знају тј. да смо 99. бомбардовани?!

Или је већа шанса да ће просечан становник Србије како године буду пролазиле и бомбардовање буде све више прошлост а мале плате све више фактичко стање прећи на страну оних који говоре како њихов пут значи већи животни стандард? Пре него што размислите која је опција вероватнија имајте на уму да је аутор овог текста делом и захваљујући slabим аргументима оних који се противе чланству у НАТО-у раније био атлантиста. Дакле уколико противници уласка у атлантски пакт својим емотивним аргументима не додају и неки рационалан онда можемо само очекивати да ће референдум који они траже по том питању заиста бити одржан у будућности с тим што резултат истог неће бити онакав какав они очекују да ће бити.

А успех тог референдума учинио би вероватнијим и успех једног другог по интегритет наше земље много опаснијег.